

[Miljøministeren.]

Zoneloven har samlet en række bestemmelser i én lov, hvis hovedsynspunkt er, at bymæssig bebyggelse og sommerhusbebyggelse kun bør finde sted, hvor det ved en planlægning er fastlagt, at det er hensigtsmæssigt. Zoneloven som sådan hindrer ikke bebyggelse, men kræver en forudgående planlægning, og kun hvor en sådan ikke er gennemført, er der tale om landzone, hvor der ikke uden tilladelse må bygges andet end landbrugsbyggeri og andet erhvervsbyggeri, der hører til i en landzone. Det er ikke hensigten at afskære al bebyggelse, det er derimod hensigten at give zonemyndighederne mulighed for i hvert enkelt tilfælde at vurdere, om den ønskede bebyggelse vil være i overensstemmelse med lovens formål.

Lad os prøve at forestille os, hvad der ville ske, hvis loven som foreslået blev ophævet. Det måtte da påregnes, at den bymæssige bebyggelse på en tilfældig måde ville spredes over det, der nu betegnes som landzone. Af mange grunde måtte dette forekomme uheldigt. I nærheden af alle store bysamfund måtte det forventes, at parcelhusene dukkede op spredt i landskabet; sommerhuse, feriecentre og hoteller ville blive anbragt spredt. Overalt i landet måtte givet forventes et kraftigt pres på de grønne områder, som hidtil har været friholdt. Det ville kort sagt ikke kunne hindres, at de naturværdier, der findes i det åbne land, efterhånden ville forsvinde.

Dernæst ville der blive tale om en urimelig økonomisk belastning af samfundet og den enkelte borger. Spredning af bebyggelsen ville således betyde, at de allerede eksisterende anlæg, veje, kloakker osv., ikke ville kunne udnyttes som forudsat, fordi mange af de boliger, der ellers ville blive bygget i byzone, ville blive bygget i landzone. Det ville betyde, at disse anlæg ville blive for uøkonomisk udnyttet. Det samme ville gælde skoler og andre offentlige institutioner. Samtidig ville stat og kommune blive tvunget til at investere i anlæg og institutioner over et større areal for at betjene den spredte bebyggelse. Og man kan vel dårligt forestille sig, at borgerne i fremtiden vil ønske sig ringere forsynet med offentlig service, end det nu er tilfældet. Det, den enkelte borger eventuelt ville opnå ved at købe en billig grund i landzone, ville i læng-

den blive til en betydeligt dyrere investering, både for ham og for andre. Miljølovens helt nødvendige krav til kloakering ville blive mere bekostelig og medføre større administration. Jeg er ikke i stand til at opgøre, hvor meget det betyder i penge, men i forhold til det ret beskedne beløb, nemlig mindre end 10 mill. kr., der vil kunne spares i det næste år til lovens administration, hvis den blev ophævet, vil jeg anslå, at samfundet vil tvinges til at investere milliardbeløb i uudnyttede anlæg med deraf følgende årlige renteudgifter.

Lovens administration har ofte været diskuteret her i tinget. Jeg har også selv rejst det tidligere, og jeg er ikke tilbøjelig til at mene, at loven i visse tilfælde kunne have været administreret mere smidigt. Jeg mener imidlertid, at man er nået et langt skridt med zonelovcirkulæret af 1973, som blev ønsket af det folketingsudvalg, der behandlede ændringen af zoneloven i 1972. Cirkulæret tilsigter en liberalisering af lovens administration, specielt med henblik på at støtte den lokale udvikling og erhvervsudøvelse, og samtidig understreges nødvendigheden af en forudgående planlægning.

Det har været hævdet, at zoneloven hindrer de mindre landsbyer i at gennemgå en nødvendig udvikling. Zoneloven kan dog ikke med rimelighed pålægges skylden for indvandringen fra land til by. Det er en udvikling, der har været i generationer. Men loven kan, som den er, når den administreres rimeligt liberalt, efter min opfattelse benyttes til at lede udviklingen menneskeligt og samfundsøkonomisk rigtigt — også over for de mindre bysamfund og landsby-samfund.

Jeg er tilhænger af nærdemokrati og hermed også af eksistensen af mindre bysamfund, ligesom jeg går ind for at modvirke skævheden i det danske land. Derfor er det min opfattelse, at udviklingen i Danmark må ske efter nøje planlægning. Jeg vil gerne tilføje, at jeg er klar over, at andre love, f. eks. naturfredningsloven, til en vis grad vil kunne varetage en del af zonelovens formål, men dette ville betyde en langt større investering i fredning, end tilfældet er i dag.

Hvad angår udvalgsbehandling, kan jeg henvise til, at problemerne om lovens admi-